

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 46 0 K 080786 22 Kž 2
Novi Travnik, 23.05.2022. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Lazarele Porić, kao predsjednice vijeća, te Darmina Avdić i Stane Imamović, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Slađane Dujo, u krivičnom predmetu protiv optuženog S. I., zbog krivičnog djela Teška krađa iz člana 287. stav 1. tačka b) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama branioca optuženog, advokata Mesuda Duvnjak iz Bugojna i Kantonalnog tužilaštva Travnik, izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 K 080786 19 K od 21.10.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 23.05.2022. godine, a primjenom člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalbe branioca optuženog S. I. i Kantonalnog tužilaštva Travnik odbijaju se kao neosnovane i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 K 080786 19 K od 21.10.2021. godine.

Obrazloženje

Presudom Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 K 080786 19 K od 21.10.2021. godine optuženi S. I. oglašen je krivim da je počinio krivično djelo Teške krađe iz člana 287. stav 1. tačka b) Krivičnog zakona Federacije BiH za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 8 mjeseci. Istom presudom je odlučeno da se optuženi oslobađa obaveze naknade troškova krivičnog postupka.

Protiv te presude u zakonskom roku žalbe su izjavili optuženi S. I., po svom braniocu Mesudu Duvnjak advokatu iz Bugojna, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i optuženi oslobodi od optužbe, a ako sud nađe da se u radnjama optuženog ostvaruju bitna obilježja nekog drugog krivičnog djela da mu izrekne adekvatnu sankciju koja će se usloviti ili pak da se predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje sa jasnim uputama za dalje postupanje, dok je kantonalni tužilac žalbu izjavio zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji s prijedlogom da se prvostepena presuda preinači i optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju.

Kantonalni tužilac nije dao odgovor na žalbu branioca optuženog niti je branilac izjavio odgovor na žalbu kantonalnog tužioca.

Obzirom da branilac i stranke nisu tražili da budu obaviješteni o sjednici vijeća to je ista, sukladno odredbi člana 319. stav 8. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, održana u njihovom odsustvu.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog došlo do povrede krivičnog zakona u smislu člana 321. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, pa je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

U žalbi branioca se tvrdi da je prvostepeni sud počinio brojne bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pa se u nastavku žalbe prvo ukazuje na povredu prava optuženog na odbranu iz člana 312. stav 1. tačka d) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, a što se ogleda u tome da nisu pravilno niti zakonito cijenjeni dokazi koje je izvela odbrana, za razliku od favorizovanja i prihvatanja paušalnih dokaza optužbe, jer sud ne poklanja vjeru dokazima odbrane odnosno optuženom S. I. i E. Z. koji su na glavnom pretresu negirali izvršenje radnji koje se optuženom stavljaju na teret niti prigovor odbrane da je od ranije postojao sukob između vlasnice objekta Lj. Z. i optuženog, da mu je ista uporno prijetila da će ga zatvoriti i da je svoju prijetnju ostvarila ovim lažnim prijavljivanjem. U takvom postupanju prvostepenog suda žalba vidi i povredu odredbe člana 15. istog zakona, kojom je propisana jednakost stranaka i branitelja u postupku.

Prednji žalbeni prigovori nisu osnovani, jer bi u suprotnom, svaki put kada sud ne bi prihvatio pouzdanim i vjerodostojnim dokaze odbrane, bila počinjena bitna povreda na koju se prednjim prigovorima branioca ukazuje. Osim toga, iz obrazloženja pobijane presude je vidljivo da prvostepeni sud, sukladno odredbi člana 296. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, jeste savjesno ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, pa tako i dokaze koji idu u korist optuženog odnosno iskaze optuženog kao svjedoka, te iskaze svjedoka E. Z. i R. V. datih na glavnom pretresu, pa je na osnovu takve ocjene izveo svoj konačan zaključak kako jeste dokazano da je optuženi poduzeo radnje opisane u izreci pobijane presude. U slučaju kada su, po pravilu, dokazi optužbe i odbrane suprotni na okolnost postojanja odlučnih činjenica onda se podrazumijeva i logično je da sud dokaze jedne strane u cijelosti ili djelimično ocijeni kao vjerodostojne, a dokaze druge strane na suprotan način i da o tome iznese određene i potpune razloge, kako to uostalom propisuje odredba člana 305. stav 7. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, na čiju povredu žalba također ukazuje. Konkretno prvostepeni sud je dao jasne razloge zašto iskaze optuženog i svjedoka E. Z. i R. V. sa glavnog pretresa ocjenjuje nevjerodostojnim, a na suprotan način njihove iskaze iz istrage, a kako to stoji na 6. i 7. stranici osporene presude.

Naredna bitna povreda krivičnog postupka na koju se žalbom branioca ukazuje je povreda propisana odredbom člana 312. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, a ogleda se u tome da je izreka presude nerazumljiva, protivrječna datim razlozima i ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama kojima bi se utvrdila krivična odgovornost optuženog, pa se s tim u vezi ne cijeni činjenica koja je dokazana da od ranije postoji sukob između Lj. Z. i optuženog i da je ovaj postupak rezultat njene lažne prijave i lažnog svjedočenja, a kako to proizilazi iz iskaza optuženog, E. Z. i R. V. na glavnom pretresu, čemu je kontradiktoran i pogrešan

zaključak prvostepenog suda da je utvrđena činjenica kako je optuženi postupao na način opisan izrekom osporene presude.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani, jer nema ničega nerazumljivog u izreci osporene presude nego se naprotiv na jasan i konkretan način opisuju radnje krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim uz navođenje svih bitnih obilježja istog, a zatim se u obrazloženju presude, suprotno žalbenim prigovorima, prvostepeni sud jasno očituje na osnovu kojih dokaza izvodi zaključak o dokazanosti krivnje optuženog, a to su iskazi svjedoka E. Z. i R. V., tada osumnjičenog S. I. datih u istrazi, a sve u vezi sa objektivnim dokazima koji se ničim ne mogu dovesti u pitanje tj. službenom zabilježkom PU Bugojno, fotodokumentacijom i zapisnikom o uviđaju i s tim u vezi iskazom E. A., dajući vrlo uvjerljive razloge, koje kao takve prihvata u potpunosti i ovaj sud, zašto navedene dokaze ocjenjuje istinitim i pouzdanim, kao i odgovore na sve prigovore branioca u pogledu valjanosti, zakonitosti i vjerodostojnosti tih dokaza, što se u bitnom sadrži u činjenici da iskaz oštećene Lj. Z. za razliku od iskaza optuženog kao svjedoka, u potpunosti odgovara stvarnom nastanku i toku događaja.

Ti razlozi, uz ostale koje pri ocjeni vjerodostojnosti izvedenih dokaza optužbe daje prvostepeni sud u pobijanoj presudi, i po ocjeni ovog suda jesu valjana i dovoljna činjenična osnova da se izvede zaključak kako sa potpunom sigurnošću jeste dokazano da je optuženi počinio krivično djelo za koje je osporenim presudom oglašen krivim. Ovo naročito što nižestepeni sud opravdano ima veoma kritičan stav pri ocjeni iskaza saslušanih svjedoka u različitim fazama postupka pri čemu potpuno osnovano i obrazloženo ne prihvata istinitim pojedine navode o načinu izvršenja djela, na isti način kako detaljno i kritički analizira iskaz optuženog kao svjedoka, pa i u odnosu na tezu odbrane da je cijeli događaja rezultat netrpeljivosti i osvete od strane Lj. Z.. Zato ne stoje ni žalbeni prigovori kako osporena presuda nema razloga u odlučnim činjenicama, što također čini bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH.

Konačno, bitnu povredu odredaba krivičnog postupka branilac u svojoj žalbi vidi i u povredi odredbe člana 312. stav 2. Zakona o krivičnom postupku BiH, pa iako se u žalbi ne precizira koju je to konkretno odredbu istog zakona prvostepeni sud nepravilno primijenio ili je uopće nije primijenio prilikom donošenja prvostepenog rješenja i zašto je to bilo ili moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje odluke o krivnji optuženog, iz završnog dijela žalbe proizilazi da branilac optuženog ukazuje na nepravilnu primjenu odredaba člana 3. stav 2. i člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH. Konkretno, žalbom se ukazuje kako se sud mora voditi obavezom da, ne samo kada optužba nije dokazana nego i kada je u sumnji u pogledu postojanja odlučnih činjenica in peius optuženom, uzima kao da ne postoje, te donijeti presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe.

Međutim, ne mogu se prihvatiti osnovanim ni ti žalbeni prigovori, jer činjenično stanje utvrđeno od strane prvostepenog suda ne daje osnova za primjenu načela in dubio pro reo propisanog članom 3. stav 2. Zakon o krivičnom postupku, a što nižestepeni sud jasno obrazlaže u odgovoru na taj prigovor branioca navodima da se kao osnovana i dokazana nije mogla prihvatiti osnovna teza odbrane kako optuženi nije postupao sa namjerom sticanja protivpravne imovinske koristi, da nije prisvojio novac u iznosu od 44,00 KM nego nekih 10 maraka, a naročito da oštećenu E. Z. nije uhvatio rukom za vrat i odgurnuo je od sebe iz šanka i da se trebao primijeniti

princip in dubio pro reo, iz razloga što sud i nije ostavljen u sumnji u pogledu postojanja bitnih činjenica zbog čega jeste donio odluku kao u izreci osporene presude. Time se želi kazati da i po ocjeni ovog suda ne postoji nikakva sumnja u pogledu činjenica koje čine obilježja predmetnog krivičnog djela i njegove dokazanosti, te da slijedom toga nije bilo mjesta i osnova za primjenu odredbe člana 299. tačka c) u vezi sa članom 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH i donošenju presude kojom se optuženi oslobađa od optužbe zbog toga što nije dokazano da je on počinio radnje koje mu se stavljaju na teret, a kako se to žalbom branioca također predlaže.

Osporavajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja žalbom branioca optuženog se prigovara da izvod iz kaznene evidencije ne može biti dokaz i osnov za utvrđivanje postojanja ili nepostojanja radnji izvršenja krivičnog djela, da zapisnikom o očevidu nije evidentiran ni jedan trag od razbijanja flaše, guranja i hvatanja za vrat, da se to ne vidi na fotodokumentaciji niti o tome postoji ljekarski pregled, da je svjedok E. Z. prvobitno izjavila da se na tacni nalazilo 20 maraka, a poslije je na zapisnik o saslušanju u PU Bugojno izjavila da se radi o iznosu od 44,00 KM, a što ide u prilog tvrdnji odbrane da je u policiji tako izjavila pod prijetnjom i prinudom Lj. Z. koja ju je uslovljavala zaposlenjem, te da se optuženi u stvari ponašao zaštitnički prema E. iz razloga što je ona supruga njegovog brata.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani kada se ima u vidu sadržaj zapisnika o glavnom pretresu i izvedenih dokaza u prvostepenom postupku, ocjena i analiza tih dokaza od strane nižestepenog suda i obrazloženje koje je isti sud dao u pogledu svojih činjeničnih zaključaka pri čemu se posebno misli na sporno pitanje koje se u nekoliko navrata ponavlja u žalbi tj. da svjedoci nisu govorili istinu u istrazi nego na glavnom pretresu. I u tom pravcu prvostepeni sud je dao vrlo obrazložene i uvjerljive razloge. Naime, nastanak i tok događaja onako kako je on opisan u izreci osporene presude proizilazi iz više izvedenih dokaza od kojih prvenstveno onih pribavljenih u istrazi. Nakon što nižestepeni sud u relevantnom dijelu prenosi sadržaj tih dokaza to se onda daju višestruki i potpuno valjani razlozi zašto se i u kojem dijelu iskazi pobrojanih svjedoka ocjenjuju kao vjerodostojni ili ne. Te razloge kao takve prihvata u potpunosti i ovaj sud, jer se žalbom potpuno zanemaruje da je i svjedok R. V. u svojoj izjavi u istrazi u potpunosti u bitnom potvrdio opis događaja kakav su u istrazi dale Lj. Z. i E. Z.. Razlozi zbog kojih prvostepeni sud ne prihvata uvjerljivim i tačnim obrazloženje ovog svjedoka zašto nisu tačni njegovi navodi u istrazi nego na glavnom pretresu, po ocjeni ovog suda pokazuju se prvo kao logični a odnose se na to da svjedok R. V. nije davao izjavu u istrazi pod uticajem alkohola, kako on to tvrdi na glavnom pretresu, obzirom da je tu izjavu davao sutradan u odnosu na događaj. Pored toga osoba koja je pod uticajem alkohola u tolikoj mjeri da ne zna šta govori onda nije sposobna ni da navodno izmišljeni događaj opisuje sa toliko pojedinosti i detalja i saglasno opisu koji su dale E.Z. i Lj. Z. također u istrazi. Prema tome kada R. V., očigledno kao bliski prijatelj optuženog, u istrazi potvrđuje da je optuženi u jednom trenutku ušao iza šanka, rukom uhvatio E. Z. u predjelu vrata, odgurnuo je i uzeo novac sa tacne, iako ga je on od toga odgovarao i pokušao smiriti, onda se pravilnom pokazuje i ocjena nižestepenog suda prije svega iskaza E. Z. datog u PS Bugojno, koja je na glavnom pretresu događaj prikazala na način koji ide optuženom u prilog, a zatim i pročitano iskaza Lj. Z. iz istrage. Osim toga, prvostepeni sud, također suprotno žalbenim navodima, prihvata istinitim i dio iskaza optuženog kao svjedoka da je djelo izvršio pod znatnim utjecajem alkohola što jeste utjecalo na

njegov kritički stav prema radnjama koje je poduzimao, zbog čega ne stoje prigovori da dokazi odbrane nisu na jednak način cijenjeni kao dokazi optužbe pri utvrđivanju činjeničnog stanja, ali takvo stanje optuženog nije bilo od značaja za postojanje bitnih obilježja predmetnog krivičnog djela nego od značaja pri odlučivanju o krivičnoj sankciji što je došlo do izražaja u dovoljnoj mjeri. Nadalje, prvostepeni sud argumentovano i pravilno izvodi zaključak kako se ne može vjerodostojnim ocijeniti ni iskaz optuženog kao svjedoka u dijelu u kojem on praktično negira izvršenje djela i sve opravdava lažnom prijavom Lj. Z., jer isti sud u obrazloženju pobijane presude navodi da takav razvoj događaja ne proizilazi niti iz jednog subjektivnog ili objektivnog dokaza koji je iz naprijed prihvaćenih razloga i od strane ovog suda ocijenjen kao vjerodostojan.

Nadalje, netačno se žalbom tvrdi da je izvod iz kaznene evidencije cijenjen kao dokaz da je optuženi počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim, jer je iz obrazloženja osporene presude vidljivo da je tu činjenicu prvostepeni sud uzeo u obzir prilikom izvođenja zaključka kako izvršenje krivičnih djela protiv imovine nije strano optuženom, a što predstavlja legitiman i objektivan dokaz za takav zaključak.

Konačno, navođenje različitih novčanih iznosa od strane svjedoka E. Z. je razjašnjeno obrazloženjem pobijane presude u smislu da je pomenuti svjedok prvi iznos navela po slobodnoj procjeni, dok je tačan iznos oduzetog novca utvrđen na pouzdan i jedini relevantan način, a to je izvršeni popis knjige zaduženja. Što se tiče prigovora kako nisu pronađeni tragovi razbijene flaše isti ne dovode u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja prije svega iz razloga što ta radnja ne predstavlja odlučnu činjenicu niti bitno obilježje predmetnog krivičnog djela, pa izostanak potvrde navoda svjedoka E. Z. i R. V. kroz fotodokumentaciju ne dovodi u sumnju istinitost njihovih iskaza iz istrage i u tom dijelu pri razlozima kojima se rukovodio prvostepeni sud kada je te iskaze prihvatio vjerodostojnim.

Cijeneći prednje žalbene prigovore kao neosnovane ovaj sud zaključuje da odlučne činjenice, utvrđene od strane prvostepenog suda, odgovaraju rezultatima izvedenih dokaza i da je isti sud, na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno i potpuno primijenio materijalno pravo tako što je radnje, za koje je optuženog S. I. oglasio krivim, pravilno pravno ocijenio kao krivično djelo Teška krađa iz člana 287. stav 1. tačka b) Krivičnog zakona Federacije BiH. Zbog toga su neosnovani i žalbeni prigovori branioca istog optuženog koji se odnose na žalbeni osnov povrede krivičnog zakona, jer se suprotno žalbenim navodima, u radnjama optuženog ostvaruju sva bitna obilježja navedenog krivičnog djela.

Iako je u uvodu žalbe naznačeno da se ista izjavljuje i iz žalbenog osnova odluke o krivičnopravnoj sankciji, iz sadržaja žalbe je vidljivo da ista u tom pravcu ne sadrži niti jedan konkretan prigovor nego tek u žalbenom prijedlogu da je optuženi nezaposlen i porodičan. Međutim, ovaj sud je ispitao pobijanu presudu i u pogledu pravilnosti odluke o krivičnopravnoj sankciji obzirom da je odredbom člana 323. Zakon o krivičnom postupku Federacije BiH propisano prošireno djelovanje žalbe tako da žalba zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede krivičnog zakona podnesena u korist optuženog, kao što je to slučaj u ovom predmetu, sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji i o oduzimanju imovinske koristi, kakvog oduzimanja treba napomenuti nije bilo prvostepenom presudom. Dakle, kada se ima u vidu da je za predmetno krivično djelo zapriječena kazna zatvora od 6 mjeseci do 5 godina i da je optuženi osuđen na kaznu zatvora koja je daleko bliža minimalnoj nego maksimalnoj zapriječenoj kazni, onda se žalba

branioca i u odnosu na ovaj žalbeni osnov također pokazuje kao neosnovana obzirom da su izricanjem kazne zatvora u trajanju od 8 mjeseci, optuženom kao višestrukom povratniku u izvršenju krivičnih djela, u potpunosti došle do izražaja sve olakšavajuće okolnosti koje se stiču na strani optuženog.

Na isti način, dakle kao neosnovana ocijenjena je i žalba kantonalnog tužioca kojom se prvostepena presuda pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji. U tom pravcu žalba tužioca se uglavnom zasniva na broju ranijih osuda optuženog, vrsti počinjenih krivičnih djela i vrsti izrečenih sankcija, a što očigledno nije postiglo propisanu svrhu kažnjavanja u smislu specijalne prevencije, iako su optuženom ranije izricane i strožije kazne zatvora od kazne izrečene prvostepenom presudom. Zato se žalbom zaključuje da prvostepeni sud nije dao adekvatan značaj otežavajućim okolnostima u smislu da ih cijeni kao naročito otežavajuće, dok je prema žalbi tužioca precijenio olakšavajuće okolnosti. Pored toga se iznosi i stav da se izricanjem kazne, pored svrhe kažnjavanja, treba zadovoljiti još jedan cilj, a to je pravičnost, iako je to etička kategorija, te da se u pravilu pravičnom kaznom smatra ona koja je najviše u skladu sa osjećanjem ljudi zaslužena, da odgovara težini djela i krivici počinioca.

Međutim, upravo to nastojanje da kazna bude zaslužena i da odgovara težini djela je po nalaženju ovog suda osnovni razlog zašto se izrečena kazna zatvora u trajanju od 8 mjeseci pokazuje takvom. Pri tome se prvenstveno misli na iznos oduzetog i prisvojenog novca od 44,00 KM, jer tako mali iznos ni po ocjeni ovog suda ne opravdava izricanje strožije kazne od one izrečene pobijanom presudom, pa i pri činjenici da je optuženi višestruki povratnik u izvršenju krivičnih djela, jer u suprotnom svaka veća kazna ne bi bila pravična, zaslužena niti bi odgovarala težini počinjenog djela. Pri okolnosti da je iznos oduzetog novca svega 44,00 KM to su onda u dovoljnoj mjeri došle do izražaja i ranije osude optuženog time što je osuđen na kaznu zatvora iznad zapriječenog posebnog minimuma za predmetno krivično djelo.

Zbog svega naprijed navedenog, a primjenom odredbe člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Slađana Dujo

Predsjednica vijeća
Lazarela Porić

Pouka: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.